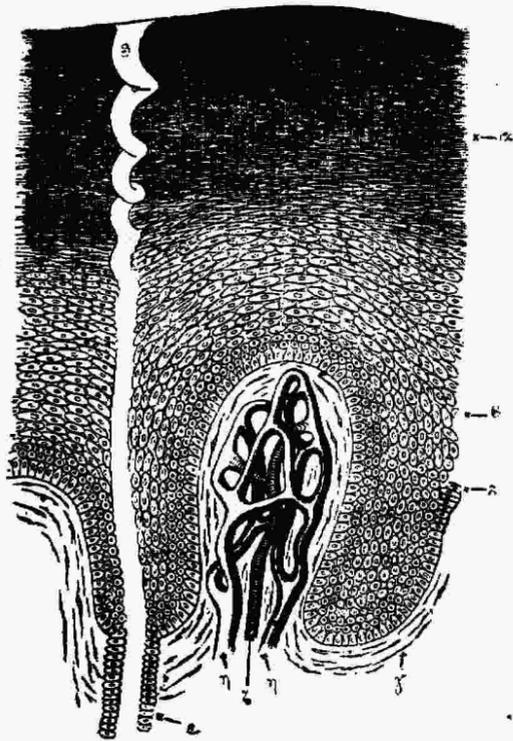

νει. Όσο ζεις, πάντα μεγαλώνει. Τ' άπάνου λείπια τρέβονται και βγαίνουν. Κάθε φορά που νίβεται, μάλιστα με σαπούνι, βγάξεις μερικά τους. Και γλήγορα με το νύψιμο θάβγαζες κι' όλο σου τ' όπεσι, μα πάντα καινούργια στρογγυλά κελλιά όλο γίνονται στον πάτο του ξωπετσιού κατά τ' ό και σ' όλη τή γραμμή κατά τ' ό, κι' όλο άνεβαίνουν προς τήν άπανωσιά όπου στεγνώνουν και κατανούν λείπια. Έτσι

Άχν. 15

- Τομή Πετσιού υπερβολικά μεγαλομένη
- Ξωπέτσι σκαλρό
 - Σειρά μαλακώτερη
 - Πεσί
 - Κάτου κάτω σειρά των Κελλιών του Ξωπετσιού
 - Κελλιά φερριτικά του Ίδρωτικού Άγωγού εξακολουθητικά των Κελλιών του Ξωπετσιού
 - Σαλιγκωπό Άβλάκι του Ίδρωτικού Άγωγού. Δεξιά του Ίδρωτικού Άγωγού τ' όπεσι εογκώνεται σε Μαλλό, όπου ή Άρτηρίσα ζ κλαδώνει σε Τριχωπές που κατανούν Φλέβες (η)

τ' όπεσι, ή όρθότερα τ' όπεσι, ξαναεώνεται πάντα. Κάποτε, όπως ύστερα από όστρακιά, τ' ό καινούργιο πεσί γίνεται τόσο γλήγορα, που τ' ό παλιό βγαίνει σαν κυρίλια ή τουλούπες.

Τ' ό άποκατινό φύλλο ύστερα από τ' ό ξωπέτσι είναι τ' ό άληθινό Πεσί. Άπό τ' ό είναι γιομάτο τριχωπές κι' αίματόσταμνα· κι' ά φτάσει ως εκεί μαχαίρι ή ζουράφι, θά ματώσει. Δέν είναι κανωμένο από κελλιά όπως τ' ό ξωπέτσι, παρά από τήν κλωστήνια εκείνη τήν ούσια που τήν είπαμε πριν Συγκροτικό. Η ά

πανωσιά του σπάνια είναι ισάδια· συχνότερα είναι καιμπουρωτή από σειρά κορφούλες που λέγονται ρώγες (όπως φαίνεται στο Άχν. 15), τ' ό ξωπέτσι σκουφώνοντας κάθε ρώγα σ' ά με χοντρό σκούφο και γιομίζοντας τ' ό μεταξύ τους χώρο. Οί περισσότερες ρώγες είναι γιομάτες αίμα.

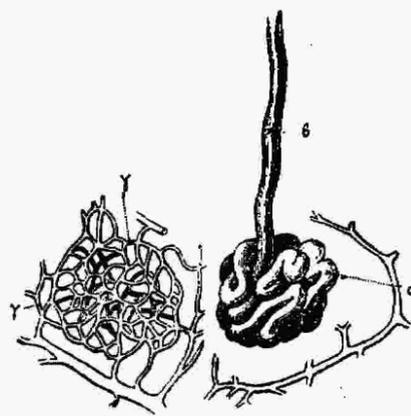
Τ' ό λοιπόν τώρα νομίζω θά καταλάβετε γιατί τ' ό πεσί μας δέν είναι κόκκινο παρά σαρκώδες, και γιατί συνήθως είναι στεγνό. Τ' ό άληθινό πεσί κάτω από τ' ό ξωπέτσι είναι πάντα νοτερό, άφορμή τ' ά κίματόσταμνα του· γιατί τ' ά περιττά και νερούλα μέρη από τ' ό αίμα έφκολα περνούν τούς φτενούς τοίχους των τριχωπών, όπως μαθαυε, κι' έτσι νοτίζου ό,τι βρίσκεται γύρω τους. Μα δέν είναι όμως ή νοτισιά άρκετή τόσο που νά μουσκέψει τ' ό παχύ φύλλο του ξωπετσιού, κι' έτσι ή άπανωσιά του μένει πάντα στεγνή και λεπένια.

Τ' ό άληθινό πεσί είναι πάντα κόκκινο. Τ' ό ξέρεις πως άν πούπετα με ζουράφι πλανίσεις τήν άπανωσιά του πετσιού σου, σιγά σιγά κοκκινίζει όσο βαθύτερα π' ά, κι' άν άκόμα δέ βγάξεις αίμα. Είναι κόκκινο από τόν άπειρο άριθμό τριχωπές που βρίσκονται κουβαριασμένες μέσα εκεί, όλες γιομάτες αίμα κόκκινο. Όταν κοιτάξεις άφτίς τις τριχωπές διάμεσα παχιού ξωπετσιού, ή κοκκινάδα δέν καλοφαίνεται—άπαράλλαχτα όπως ότα σκεπάζεις κόκκινη τσόχα με άσπρο τσιγαρόχαρτο—κι' έτσι τ' ό πεσί φαίνεται τρανταφυλλύ ή σαρκώδες· μάλιστα, όπου τ' ό ξωπέτσι είναι πάρα πολύ χοντρό, όπως τ' ός φτέρνας, τότες τ' ό πεσί μήτε τρανταφυλλύ κανε δέ φαίνεται, παρ' άσπρο ή κίτρινο λερωμένο, πολύ ή λίγο κατά τή φορά.

46. Άν όμως τ' ό νοτερό άληθινό πεσί σκεπάζεται έτσι παντού με παχύ φύλλο ξωπετσιού που δέν άφίνει τή νοτισιά νά περάσει, πως τότες γίνεται και τ' ό πεσί μας είναι συχνά νοτερό, σαν π' άς ότα δρώνομε;

Άν κοιτάξεις τ' ό Άχν. 15, θά δεις πως τ' ό ξωπέτσι είναι τρυπημένο από άβλάκι (θ) που τ' ό διαπερνά ως στην άκρη. Παρατήρησε εκεί πως τ' ό άβλάκι δέν είναι σφαλιστό στον πάτο, παρά χώνεται ως μέσα στο άληθινό πεσί, όπου καταναί είδος σωληνάρι έχοντας τοίχους ένα φύλλο (ε) κελλιά, σαν τ' ά κελλιά τ' ό πετσιού. Στο άχν. 15 δέν έχει τόπο όπου νά φανεί τ' ό τι καταναί στεγνά τ' ό σωληνάρι· μα τραβάει άρκετό δρόμο βαθιά ως μέσα στο πεσί ανάμεσα στα αίματόσταμνα, έπειτα τυλίγεται σε κόμπο, τελιώνοντας τυφλά, όπως φαίνεται στο Άχν. 16, όπου β είναι εξακολουθία (ζωγραφισμένη σε μικρό μέτρο) του ίδιου σωληναριού που φαίνεται στο Άχν. 15. Ο κόμπος σκεπάζεται με πυκνό δίχτυ τριχωπές, που στο γ τις φανταζόμαστε ξεμπερδεμένες και βγαλμένες από τ' ό κομπωδεμένο σωληνάρι. Οί τριχωπές όμως, μήν ξεχνάτε, άν και μέσα στον κόμπο, είναι πάντα έξω από τ' ό σωληνάρι. Άν έρρηγες μέσα στο άβλάκι ένα μικροσκοπικό βροσαλάκι κατά τ' ό (Άχν.

15), θά κατακυλούσε τ' ό σαλιγκωπό πέρασμα διάμεσα του παχιού ξωπετσιού, έπειτα θάπεφτε μέσα στο ίσο σωληνάρι β (Άχν. 16), θά περνούσε τότες τόν κόμπο α, και τέλος θά σταματούσε κατά τήν τυφλή άκρη του σωληναριού. Σ' όλο του τ' ό δρόμο, δέ θά άγγιζε παρά κελλιά (καθώς τ' ά κελλιά του ξωπετσιού),

Άχν. 16

- Κουλουριασμένη Άκρη Ίδρωτικής Βελανιδας. Τ' ό Έπιθλι δέ φαίνεται
- Κουλούρα
 - Άγωγός
 - Δίχτυ Τριχωπές με Βελανίδα στη μέτη

που ένα τους φύλλο φτιάνει τούς τοίχους του σωληναριού εκεί που χώνεται κάτω από τ' ό ξωπέτσι. Άν έμπλεκε κατά τ' ό θ (Άχν. 15), ή μέσα στον κόμπο κατά τ' ό α (Άχν. 16, και στα δύο τ' ά μέρη θάγγιζε ξωπέτσινα κελλιά. Μα με μια μεγάλη διαφορά. Στο θ θά βρίσκονταν άλλάρα πολύ από τριχωπές· στο α όμως δέν έχει παρά νά διαβεί ένα φτενό φύλλο μονά κελλιά, και τότες άμέσως θά άγγιζε τριχωπές. Στο θ θάμμε άρκετή ώρα στεγνό· στο α θά νοτίζονταν άμέσως, γιατί έφκολα τ' ό νοτερά συστατικά του αίματός δρώνουε διάμεσα του φτενού τοίχου των τριχωπών, έπειτα διάμεσα του φτενού τοίχου του σωληναριού, κι' έτσι φτανουν ως στο βροσαλάκι μέσα στο σωληνάρι.

(Άκολουθεί)

ΑΛΕΞΑΝΤΡΑ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ

ΡΗΝΟΥΔΑ

Του Λέκα Άρδανίτη

Άφ' ό τή λην Ειρήνη πως θες καρδιάς νά κάψει; Έλα στα συγκαλά σου κι άλλες κουβίντες π' άς της· αντί μ' άς στις καρδιές μας τρανές φωτιές νάνάψει, άς γίνει στις καρδιές μας... πυροδέστης.

ΒΕΛΗ ΓΚΕΚΑΣ

μωρή παλαβή, έτσι; νά! έσφαξα τόν κόκορα μας—για νά φαη δ' ά κανακάρης—κι' άπ' τή βιάση μου, δέν έγλεπα κιόλας νύχτα, μουργε π' ό τά χέρια μου μισοσφαγμένοι και τ' άκαν' όλα θάλασσα!

— Άλήθεια; Παναγιά μου! τρώμαξα... Ωχ!

— Τ' ό σημάδι τ' ό βρωμόπουλο! π' άδα δ' ά και π' άδα και μ' άς γέμισε τ' ό σπ' ίτι αίματα.. και νάχω τή σκάση μου νάχω και κείνο τόν τρελλό νά καχνακίζη...

Τ' ά λόγια τ' ός γριάς στριωνά και κοπιασμένα βγαίνανε· χλώμιανε ή όψη της και σιγοτρέμανε τ' ά χείλη, σ' ά νάθελε νά σωριαστή λιγοθυμισμένη· του κοριτσιού ή φοίξη για τ' ό αίμα, ή φόβος του, ή άπιστία πούδειχνε, χύνανε λάδι ζεματιστό στην κωλασμένη ψυχή της· πρώτη φορά που δέν μπορούσε νά σηκώσει τ' ά μάτια μπρός στο παιδί της· άγρίεψε, τάχα, στην άρχή, σ' ά νάθελε με τις φωνές νά τ' ό πάρη τόν άγέρα, νά μή γίνεται λόγος που δέν τ' ό σύφερνε, μα του κάκου κάθε της; προσποίηση! Ένοιωθε πάνω της τή θεία δικαιοσύνη, έβλεπε τόν κρητή στην άθωότη του κοριτσιού της, και κολλούσανε τ' ά λόγια στο λαρόγγι και λιγύζαν άπ' τήν τρομάρα τ' ά γόνατα...

— Τ' ό έχεις, μάννα μ' και χλώμιανες και τρέμεις; π' άς μ' άγριοκοιτάς, μαννούλα μ'; Παναγιά

μου, πρόφτασε!

— Δέν είναι τίποτις, άρη! με π' άν' ή καρδιά μου...

— Θές νερό; νά σου φέρω ρακί;

— Φέρε μ'... Δές ποιος β' άρει τήν πόρτα... μήν άνοιξης... δές ποιος είναι...

Η δ' ό πόρτα, άλήθεια, χτυπήθηκε κείνη τήν ώρα δυνατά, σ' ά νά βιαζότανε κάποιος νά μπ' ή μέσα· κάθε βρόντος της άντιλαλησε πιστά στην καρδιά τ' ός γριάς, που χοροπηθούσε, νά σπάση κιντύνουε, στην υποψία πως τήν π' άρανε κιόλας μυρουδιά οί χωροφύλακες Γ' ά μαι, ή Μαριώ, θάνοιζετε, χριστιανές ή όχι; άκούστηκε μια φωνή άνυπόμονη κ' ή Λενιώ άνοιξε θαρρετά τήν πόρτα· ή άδερφή της είτανε· χύμησε μέσα σαν τρελλή, έτρεξε στη μάννα τους τ' ό σφιχταγκάλιασε και τήν έπνιξε στα φιλά, ξεφωνίζοντας μέσα σε χαράς δάκρυα νά μ' άς ζήση, μαννούλα, νά μ' άς ζήση, νά τόν χαιρόμαστε!

— Ποιος, άρη, νά ζήση; τί τρέχει; μουρλαθηκες;

— Νά μ' άς ζήση!—εξακολουθούσε κείνη—ή Θεός μ' άς λυπήθηκε!

— Μα τί έπαθες, καλέ; είσαι με τ' ά σωστά σου; Μπ' ά τί παράξενα σ' ήμερα! Είπε ή Λενιώ, μ' άπορία κοιτάζοντας τήν άδερφή της, που τ' όντις

σαν τρελλή φαινότανε!

— Ποιος άλλος νά μ' άς ζήση π' ό Γιώργο μας; Καλέ τις ζαβές κάνετε τώρα; Δέν τόν καταλάβατε, τάχατες;

— Ποιος Γιώργος, τρελλή; μίλα καθαρά· τί τρέχει!... ή Θεός σε καλό νά μ' άς τ' ά βγάλη σ' ήμερα...

— Βρέ άδερφή! δέ σ' άς ήρτε ψ' άς τ' ό βράδυ ένας μουσαφίρης;

— Έ! ήρτε κ' έφυγε τ' ά χαράματα—τ' ός άπάντησε βιαστικά ή γριά στυλώνοντας πάνω της άγρια και ξαναμμένη τή ματιά της.

— Έφυγε; και π' άς πάει;

— Έίρω γ' ό π' άς πάει;

— Δέν είναι δυνατό νά φύγη! Τί λές, βρέ μάννα, κοροϊδεύετε;

— Γ' ά; δέ λέω τίποτα... τίποτα δέ λέω... μουρμούρισε με τρεμούλα ή γριά, σαν κάτι φριχτό νά μπ' ήκε στο μυαλό της, και ρίχτηκε σ' ένα σκαμνί, βουβή κι άποχαζωμένη.

— Κακόμοιρη γριά! τ' άχασες, χλιθερή, σ' ή δυστυχία σου—ψιψύρισε ή κοπελιά με πόνο, κοιτάζοντας τή μάννα της— άς είναι! Παλαβώσατε κ' οί δυ' σας ή χωρατεύετε; δέν μπορώ νά καταλάβω, μα τ' ή χάρη σας! Ψ' άς βράδυ μ' άς ήρτε σπ' ίτι ή